

Η πρόσφατη «Διακήρυξη της ΚΕ του ΚΚΕ για τα 100 χρόνια του ΚΚΕ» έχει ιδιαίτερη σημασία, όχι μόνο για την ιστορική αποτίμηση -που έχει έτσι κι αλλιώς πολιτική αξία- αλλά και για τις σημερινές θέσεις του. Στη Διακήρυξη αναδεικνύεται η αρνητική επίδραση της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ) «στη διαμόρφωση -μέσα από μια αντιφατική πορεία- της στρατηγικής αντίληψης που έθετε ως στόχο μια ενδιάμεσου τύπου εξουσία ως μεταβατική για τη σοσιαλιστική εξουσία», δηλαδή της θεωρίας των «σταδίων», κυρίαρχη στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. Πιο συγκεκριμένα αναφέρεται: «το ΚΚΕ κάτω από την επίδραση της στρατηγικής γραμμής του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος (π.χ. 7ο Συνέδριο της ΚΔ) και της στρατηγικής που είχε επεξεργαστεί το 1934 (6η Ολομέλεια) και το 1935 (6ο Συνέδριο), δεν μπόρεσε να συνδέσει στην πράξη τον ηρωικό εθνοαπελευθερωτικό αγώνα με την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας [...]».

Η αποτίμηση της δράσης για τις δεκαετίες '30 και '40 δεν είναι επιφανειακή (π.χ. «έγιναν και λάθη»), έχει βάθος και δείχνει τις θεωρητικές βάσεις που οδήγησαν στις συγκεκριμένες, καταστροφικές για το λαϊκό κίνημα, επιλογές. Βέβαια, όσο πλησιάζουμε σε πιο πρόσφατες περιόδους, η αυτοκριτική «στομώνει». Η συμπληρωματική στο σοσιαλδημοκρατικό ΠΑΣΟΚ γραμμή της «πραγματικής αλλαγής», του αθροίσματος και της κυβέρνησης των «δημοκρατικών δυνάμεων» μένει στο απυρόβλητο. Η δημιουργία του «Συνασπισμού» και των συγκυβερνήσεων Τζαννετάκη (ΝΔ-Συνασπισμός) και Ζολώτα (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Συνασπισμός) αποδίδονται στην «ενίσχυση του ομορτοουνιστικού ρεύματος», αποσιωπώντας το γεγονός ότι ήταν επιλογές του συνόλου της ηγεσίας του κόμματος, στην οποία αντιτάχθηκε η αριστερή διαφωνία σε ΚΝΕ και ΚΚΕ. Στην αντιμετώπιση αυτής της διαφωνίας -από την οποία συγκροτήθηκε το ΝΑΡ- ήταν μαζί οι Ανδρουλάκης, Δαμανάκης, Λαφαζάνης και οι Φλωράκης, Παπαρήγα, Γόντικας κτλ.

Η καθυστερημένη - 27 χρόνια μετά- αυτοκριτική για τη συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις, δεν συνοδεύεται από ευρύτερο προβληματισμό για την επαναστατική τακτική και στρατηγική, διάθεση διαλόγου και κοινής δράσης με τη μαχόμενη και κομμουνιστική Αριστερά. Απεναντίας, συγκαλύπτει τη σημερινή συμβιβαστική στάση του ΚΚΕ. Για την περίοδο της εκδήλωσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης από το 2010 και μετά στη χώρα μας, τους αγώνες ενάντια στα μνημόνια και την επιτροπεία της ΕΕ, τα αίτια της κατάληξης του κινήματος, τη γραμμή και την παρέμβαση του ΚΚΕ δεν γίνεται ιδιαίτερη μνεία, σαν να μην έγινε και τίποτα σοβαρό. Οι στόχοι «της σύγκρουσης και της ρήξης με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ» δεν τίθενται ως άμεσες πολιτικές διεκδικήσεις του λαϊκού κινήματος, αντίθετα η «κατάκτηση της εργατικής εξουσίας αποτελεί προϋπόθεση για να λειτουργήσει η αποδέσμευση της χώρας από κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία υπέρ του λαού». Η άμεση πάλη για την ανατροπή της αστικής επίθεσης αναβάλλεται στο όνομα της αναμονής «του ιμπεριαλιστικού πολέμου, που εξ αντικειμένου μπορεί να δημιουργήσει προϋποθέσεις να μπει στην ημερήσια διάταξη η πάλη για την εργατική εξουσία».

Παρά τις θετικές διαπιστώσεις της Διακήρυξης για το μακρινό παρελθόν, η λογική της μη σύγκρουσης με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής συνεχίζεται. Τότε τεκμηριωνόταν με τη θεωρία των σταδίων. Σήμερα ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας των πολιτικών στόχων, αντί να γίνεται η «γέφυρα» που συνδέει τις άμεσες ανάγκες με τον επαναστατικό αγώνα, με μια αντίστροφη διαλεκτική γίνεται για το ΚΚΕ το πρόσχημα για την απουσία γραμμής ρήξης.

